

Dresler, Petr

Úvod

In: Dresler, Petr. *Opevnění Pohanska u Břeclavi*. Měřínský, Zdeněk (editor); Klápště, Jan (editor). 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2011, pp. 6-7

ISBN 9788021054219

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/127634>

Access Date: 20. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

ÚVOD

Poznání konstrukce opevnění je podmíněno nejenom stavem dochování konstrukčních prvků, ale i počtem opakování výzkumů opevnění, způsobem výzkumu, kvalitou výzkumu a především neustálým vyhodnocováním objevených konstrukčních prvků. Opevnění a jeho destrukci nelze chápat jako nezávislou kategorii terénního reliktu, ale je nezbytné přistupovat k němu v širších souvislostech geografických, ekonomických a společenských.

Opevnění patří do skupiny nejzřetelnějších terénních památek, které již záhy zaujaly rozvíjející se archeologii. První výzkumy a soupisy pravěkých až středověkých opevnění započaly již ve druhé polovině 19. století a z hlediska památkové péče, ale i terénních změn za posledních 150 let, jsou nedocenitelným pramenem (Červinka 1928; Píč 1908, 1909). Stav poznání konstrukcí opevnění však od výrazného rozvoje výzkumů v období první republiky a především po druhé světové válce příliš nepokročil. Známé třídění na valy spečené, kamenné a hliněné a představy o úmyslném zapalování dřeva v násypch se postupně měnily s dalšími prozkoumanými destrukcemi hradisek pravěkých i raně středověkých.

Klasifikace konstrukcí opevnění se opírá dílem o historické zprávy, dílem je postavena na konstrukcích rozpoznávaných archeologickými výzkumy. Zatímco v případě opevnění z období, z něhož máme historické zprávy, více nebo méně věrohodné, je možná přímá komparace s odkrytou situací, pro předchozí období bez zpráv jsme nuceni vytvářet vlastní modely konstrukcí, které jsou neustále doplňovány a zpřesňovány. Historické zprávy bývají jako prameny poznání velmi často podceňovány, nelze je však opomíjet. Vždyť v případě keltských (galských) oppid a Caesarových zápisků panuje shoda více než jistá. Pro mladší období máme spojení historických a archeologických pramenů doloženo na příkladu „opere romano“ ze Staré Boleslavi, která byla objevena až děletrvajícím záchrannými výzkumy (Boháčková 2006). Pro velkomoravské období postrádáme v písemných pramenech informace o konstrukcích hradeb, dozvídáme se pouze o místech „přepevných“ a „nevýslovných“. Poznání fortifikačních technik je tak úkolem pouze pro archeologii a její terénní výzkum.

Stejně jako existuje nevyváženost v poznání mezi sídlištní a pohřební částí, tak je velmi časté nenapojení sídlištní složky lokality na fortifikační část a naopak. U řady známých lokalit byla sice soustavně zkoumána destrukce opevnění, jako v případě Pobodimí (Bialeková 1978), Libušína (Váňa 1975; Váňa – Kabát 1971) či Strachotína (Měřinský 1981b; Měřinský 1985b), ale poznání vnitřní zástavby je na počátku. Vedle toho známe lokality zkoumané z větší části pouze uvnitř destrukce opevnění, čehož příkladem je Staré Město u Uherského Hradiště (Hrubý 1965) nebo Mikulčice (Staňa – Poláček 1996), kde sice byly provedeny výzkumy destrukcí opevnění, ale bez výraznější návaznosti na vnitřní i vnější osídlený areál. V žádném případě

nelze opomíjet výzkumy s vyváženým podílem zkoumaných složek, jako je tomu v případě Budče (Bartošková 2003; Bartošková – Štefan 2006), Starých Zámek v Brně-Lišni (Staňa 1972), Kozárovic (Buchvaldek – Sláma – Zeman 1978), Libice nad Cidlinou (Mařík 2006) a dalších.

Výzkum destrukce opevnění Pohanska u Břeclavi byl zahájen ihned při první návštěvě lokality v září 1958. Ač se jednalo o plošně malou sondu, bylo zřejmé, že destrukce skrývá zbytky složitějších konstrukcí a stopy po jejich zániku (zápisník z první návštěvy). První velký výzkum destrukce opevnění, který navazoval na výše zmíněnou informační sondu, byl zahájen až v roce 1961 a pokračoval do roku 1963. Záhy publikované informace F. Kalouska (Kalousek 1965) ukázaly, že velkomoravská fortifikace byla jednoduchou kombinovanou konstrukcí, postavená ze dřeva, kamene a hlíny. Intenzivní spolupráce s geology (prof. Štelcl z přírodovědecké fakulty brněnské univerzity) ukázala, že výstavba hradby vedle konstrukce kladla vysoké nároky na transport materiálu, který byl získáván ze vzdálených míst (Štelcl 1971; Štelcl – Tejkal 1961, 1967).

Další výzkumy destrukce opevnění na sebe nedaly dlouho čekat, ale pozornost se obrátila na severovýchodní část centrálního opevněného areálu, do prostoru mezi tzv. Lesní školkou a Severním předhradím. Celá řada výzkumů destrukce opevnění v těchto místech částečně pozměnila pohled na konstrukci hradby a na její rozměry. Dílčí analýza výzkumů destrukce opevnění provedená B. Dostálem v roce 1979 na delší dobu sjednotila názory na konstrukci hradby Pohanska, ale nevyčerpala všechny informace, které se podařilo za dvacet let nashromáždit.

Navazující výzkum na rozhraní východního a jihovýchodního úseku opevnění centrálního areálu na počátku 80. let 20. století odkryl bránu a přilehlé okolí. I přes kvalitní a rychlé zpracování objevené brány, respektive její konstrukce a destrukce (Dostál 1984; Dostál – Štelcl 1985; Štelcl – Dostál 1984), nebyla opět věnována pozornost konstrukci hradby.

Důvody, které vedly B. Dostála k odsouvání kompletní analýzy všech provedených výzkumů destrukce opevnění, se zřejmě ukrývají v extrémní náročnosti nejenom na vedení vlastního výzkumu, v rozpoznávání konstrukčních prvků v destrukci a zbytcích hradby, ale především ve složitosti vlastní dokumentace „trojrozměrného“ terénního reliktu. Její zpracování v podmínkách klasické dokumentace za pomoci ručního překreslování a generalizace neumožňovalo propojování sousedních výzkumů opevnění a hledání shodných prvků v situacích zcela odlišných od výzkumů Velmožského dvorce, Lesní školky a jiných „dvojměrných“ výzkumných ploch.

A tak i po čtyřiceti letech výzkumů destrukce opevnění na Pohansku byla celá řada sond zcela nezpracována a názor na konstrukci hradby byl nejasný. Vedle tohoto problému se ukázala nutnost upřesnění chronologie opevnění, která byla, po objevu depotu železných předmětů v zemnici č. 10 řezu VAL XIV,

B. Dostálem sice stanovena (*Dostál 1977–1978*), ale některými badateli zcela neakceptována (*Měřínský 1986, 2001*).

Z výše uvedených důvodů je pochopitelná snaha zpracovat všechny realizované výzkumy do podoby digitálních katalogů, tak jako v případě Lesní školky (*Macháček 2002*), z čehož vyplynula potřeba nového a kompletního zpracování prozkoumaných úseků destrukce hradby. Pak by bylo možné propojit vývoj osídlení uvnitř areálu se zjevně jednofázovou hradbou, definovat hlavní konstrukční prvky hradby, celkovou konstrukci hradby a chronologii hradby.

Tyto body se staly základem pro definování hlavních okruhů otázek mé práce:

- **Jaké jsou základní konstrukční prvky opevnění?**

Jedná se především o identifikaci hlavních konstrukčních prvků opevnění opakujících se na všech dostatečně prozkoumaných úsecích destrukce opevnění. Řešení této otázky úzce souvisí s následující otázkou.

- **Jaká je konstrukce opevnění?**

Sumarizací zjištěných konstrukčních prvků zachycených a dokumentovaných výzkumy se pokusím definovat hlavní konstrukční schéma/schéματα opevnění a zařadit je do již vytvořené systematiky (*Procházka 1990*).

- **Je konstrukce stejná na všech prozkoumaných úsecích?**

Různé podoby destrukce opevnění v závislosti na zkoumaném úseku (severovýchod × jih) vedou k úvahám o odlišné konstrukci opevnění. Kompletním zpracováním terénní dokumentace je možné zjistit opakující se odchylky v konstrukci, a tak se pokusit odpovědět na tuto otázku.

- **Z čeho a jak rychle bylo opevnění postaveno?**

Použitý stavební materiál byl pravděpodobně nejnákladnější položkou nutnou k výstavbě opevnění. Údolní niva a její okolí sice poskytuje dostatek písků a hlín, a v době výstavby Pohanska snad i dřeva, ale v nejbližším okolí postrádáme dostatek kamenné suroviny. Časová náročnost na transport materiálu a na vlastní stavbu je vysoká a kladla jistě nároky na lidský potenciál a jeho zabezpečení. Řešení této otázky souvisí s nároky a možnostmi tehdejší společnosti na vybudování rozsáhlého opevnění.

- **Proč a kdy vzniklo a jak zaniklo opevnění?**

Výstavba a zánik opevnění byl proces vyvolaný tehdejší společností. Vývoj vnitřních mechanismů, ale zřejmě i vnější vlivy vedly ke změnám, které vyvolaly vznik nového centra na dolním toku Dyje, jež bylo zanedlouho opevněno dlouhou a mocnou hradbou (*Macháček 2007*). Jiné mechanismy a problémy v systému způsobily opuštění centra a zánik hradby. S tím vším souvisí pochopitelně řešení časových mezníků vývoje opevnění a celé lokality.

- **Jaký je význam opevnění v rámci socio-geografických systémů?**

Opevnění nemá význam pouze fortifikační, vojenský, ale i reprezentativní a ochranný. Geografické proměnné zase definují či limitují možnosti lokalizace osídlení, transportu surovin a lidí a komunikace fyzické i společenské.

Hledání odpovědí bude postaveno na analýze výzkumů provedených F. Kalouskem a B. Dostálem do roku 1985 a výzkumů autora a J. Macháčka z let 2005 až 2007. Pochopitelně převažovat budou poznatky získané z posledních výzkumů, kterých jsem se účastnil osobně. Totiž již první pokusy o hledání odpovědí na výše definované okruhy vyvolaly řadu nejasností a nových otázek, které bylo možné vyřešit, nebo pokusit se je osvětlit jen na základě nového terénního výzkumu destrukce opevnění. Nový výzkum byl také plánován ve spojitosti s výstavbou archeologického skanzenu Muzea a galerie v Břeclavi: prozkoumaná plocha měla být zastavěna hradbou rekonstruovanou na základě poznatků z výzkumu. Ač se rekonstrukci nepodařilo realizovat, je přínos nového výzkumu k rozpoznávání konstrukčních prvků nedocenitelný.

Na základě poznání opevnění Pohanska se můžeme zabývat diskusí o vývoji společnosti 9. století v povodí Moravy, transferem myšlenek (konstrukce) i hmoty (kámen), využitím krajiny z hlediska ekonomického a strategického.